

Seppo Kalliomäki

VOITTAJAN
MIEKKÄ

VOITTAJAN MIEKKA

Seppo Kalliomäki

“There is no greater agony than bearing an untold story inside you.”

— Maya Angelou, American poet,
novelist, speaker, actress

Aikaisemmin ilmestynyt kirja:

Viattomuuden rajalla on Seppo Kalliomäen esikoisteos, joka tempaa mukaansa Lähi-idän ajankohtaisiin ja koskettaviin tapahtumiin jo ensimmäisestä sivusta aina kirjan viimeiseen mielikuvaan asti. Yleensä Suomi nähdään kansainvälisissä kriiseissä välittäjänä tai tukemassa rauhanprosessia väkivallattomin keinoin. Nyt kirja vie lukijansa todellisuuteen, jossa maamme on pakotettu käyttämään muitakin keinoja omien kansalaistensa suojelemiseen.

Amerikansuomalainen majuri John Lampinen on Suomen pimennossa toimivan sotilastiedustelun

tehokkain operaattori. Hänen tehtäväkseen tulee hoitaa suomalaiset kotiin Syyrian sisällissodan jaloista keinolla millä hyvänsä. John ottaa käskynsä ainoastaan Suomen salaisen sotilastiedustelun omalaatuiselta päälliköltä, jonka aniharvat tietävät ja hekin vain nimellä Paroni.

Tarina on puhtaasti mielikuvituksen tuotetta, mutta yhteneväisyydet todellisuuteen ovat kiistämättömän kiehtovia. Kirja saa lukijansa pohtimaan toistuvasti, mikä on totta ja mikä on fiktiota ja mitä jos fiktiosta tuleekin totta.

Kirjan tarina avaa lukijalle näkymän siihen maailmaan, jota tavallinen suomalainen ei koskaan näe, mutta jonka tiedämme olevan jossain jokapäiväisen elämämme varjoissa.

www.viattomuudenrajalla.fi

Voittajan miekka

Seppo Kalliomäki

Kannen kuva: Jani Lindholm

© 2018 Seppo Kalliomäki

www.viattomuudenrajalla.fi

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0412-7

Esipuhe

Pääesikunta, Kaartinkaupunki, Helsinki - 23.6.2017 klo 16:50

”Mitäs helvettiä sinä täällä vielä teet?” kysyi möreä ääni toimiston ovelta. ”Kutsun tätä leikillisesti työpaikakseni”, vastasi pöydän ääressä tietokonetta naputteleva kapteeni.

”Eikö sinun pitäisi olla jo puolessa välissä kohti anoppilaa ja juhannuksen viettoa?”

”Samaa se vaimokin laittaa viesteihinsä viiden minuutin välein. No, saan tämän raportin juuri valmiiksi ja häivyn sitten.”

”Esimiehenäsi määrään sinut lähtemään toimistolta välittömästi ja pysymään poissa ainakin neljä viikkoa. Hyvää lomaa!” kuului vielä ovelta ja sitten oli taas hiljaista.

Kapteeni vilkaisi tyytyväisenä raporttinsa läpi. Se oli lyhyt, ytimekäs ja valmis.

Kolme vuotta logistiikkalaitoksen tarkastusyksikön ampumatarvikkeiden ja räjähdysaineiden käsittelyn valvonnassa oli opettanut tunnolliselle kapteenille, että kaikki ylimääräinen teksti oli aikaa vievää ja turhaa. Hänen valvomansa prosessi oli hyvin toimiva ja sen parissa työskentelevät henkilöt tietoisia työnsä riskeistä ja laadun tarpeellisuudesta. Räjähävien asioiden kanssa ei kannata leikkiä kenenkään hengellä - varsinkaan, kun se usein oli oma. Kolmen vuoden ajan hän oli tutkinut satoja mahdollisia poikkeamia ja inhimillisiä erehdyksiä, jotka eivät loppujen lopuksi

johtaneet mihinkään. Jännittävin tapahtuma oli ollut lähetys, joka oli sisältänyt väärää kranaatteja ampumaleirin tykeille. Kun hän vihdoin raportin tallennettuaan ja auton avaimia ja lompakkoa kerätessään vastasi puheluun tutulta erikoisupseerilta, hän arveli sen olevan vielä yksi hyvän loman toivotus.

”Terve mieheen, hyvä että et vielä ehtinyt lähteä lomille. Voisitko katsoa yhden pikku jutun. Räjähdyimme tänään erän vanhoja ammuksia ja muuta materiaalia Rovajärvellä. Yksi asia jäi kuitenkin häiritsemään minua. Alkuperäisen suunnitelman mukaan joukossa oli kaksitoista vanhaa saksalaista panssarinyrkkiä ja poikien kanssa huviteltiin ajatuksella, josko niillä pääsisi ampumaan. Mutta kun pinosimme tavaroita kankaalle, niitä oli siinä laatikossa vain kaksi. Katsoin papereista ja siellä luki edelleen kaksitoista. Olisiko mennyt jokin lista sekaisin?”

”Odota hetki, otan kynän ja paperia”, kapteeni huokasi. ”Kerrotko vielä sen lähetyslistan numeron?” Hetken kirjoitettuaan hän kiitti erikoisupseeria ja lupasi palata asiaan, jos jotain epäselvyyksiä löytyi. Yleensä ei löytynyt, jossain oli vain tapahtunut kirjaamisvirhe. Ehkä laatikossa ei koskaan ollut ollutkaan kaikkia nyrkkejä, mutta joku oli sinetöinyt laatikon sodan jälkeen tarkemmin katsomatta.

Kapteeni selasi turhautuneena edessään olevaa sekaista paperinippua. Hän katseensa hyppi näyttöpöydän ja papereiden välillä yrittäen epätoivoisesti hakea varastojärjestelmän näytöltä lähetyslistojen vastaavia numerosarjoja. Samalla hän vilkuili tiheään kelloa, joka tikitti hiljalleen hikipisaroita hänen otsalleen. Jokainen pisara lisäsi tietoisuutta siitä, että hänen olisi pitänyt olla jo aikaa sitten tekemässä lähtöä perheen kanssa autolla kohti kesämökkiä. Kellon tikitys kaikui korvissa vaimon hermostuneina huokauksina ja näkyi mielessä lasten pettyneinä katseina.

Mikä helvetin älynväläys sai minut vastaamaan vielä siihen yhteen puheluun. Olisihan minun pitänyt tietää paremmin.

Viimein hän soitti vaimolleen ja pyysi tätä lähtemään lasten kanssa edeltä. Hän penkoi papereita pitkälle iltaan ja yöhön. Alkuperäinen hävittämiskäskey ja suunnitelma olivat aivan selkeät, kuten myös varaston kuittaus tavaroiden sijainnista, laadusta ja määrästä. Tarvikkeet lähettäneen henkilön kuittaus ja kuljetuksesta vastanneen firman paperit olivat täysin kunnossa. Rovajärveltä löytyivät kaikki tarvittavat kuittaukset ja laatikoiden lukumäärä täsmäsi sekä lähetyksessä että vastaanotossa. Ainoa erikoinen asia oli yksittäinen pysyvääsmääräysten rikkomus: sama henkilö oli sekä lähettänyt että vastaanottanut tavarat. Niin ei saisi olla. Kapteeni penkoi kädet aavistuksen verran vapisten edellisten viikkojen vastaavat paperit esille ja sama toistui. Aina kun tuo henkilö oli ollut vastuussa lähetyksestä, hän oli myös vastaanottanut sen. Kenenkään muun kohdalla samaa järjestelyä ei ollut käytetty. Kapteeni tarttui puhelimeen ja käynnisti suuremman tapahtumaketjun kuin arvasikaan. Hänen perheensä pilalle mennyt kesäloma oli vasta vaatimaton alkua.

Kolme viikkoa myöhemmin kapteeni seiso i karussa pääesikunnan neuvotteluhuoneessa ja katsoi esityksensä lopuksi osallistujia ikuisuudelta tuntuvassa hiljaisuudessa. Hän tuns i sotilastiedustelun päällikön, jolle hän jo oli raportoinut tapauksesta, sekä pääesikunnan päällikön kenraali Miettisen. Hänen oikealla puolellaan istui operatiivisen osaston päällikkö prikaatikenraali Kasper Sundberg, jonka hän ties i vain nimeltä. Ainoa täysin outo henkilö oli pöydän kaukaisimmassa nurkassa istuva siviilipukuinen, villatakissaan nuokkuva mies. Muut olivat kokouksen alussa tervehtineet tätä nimellä ”paroni”. Kapteenin ei ollut tarkoituskaan

tietää tästä miehestä mitään, saati hänen edustamastaan turvallisuuskoneiston osasta.

Itsenäisessä Suomessa on ollut aina tahoja, jotka ovat vastanneet hankalien tehtävien tekemisestä. Erityisesti tehtävistä, jotka eivät aina ole olleet sopusoinnussa julkisen mielikuvan tai totuttujen sääntöjen kanssa. Näiden tahojen toimintaedellytysten järjestäminen on ollut yksinkertaisinta puolustusvoimien sisällä, olipa kyseessä sitten sodanaikainen vakoojakoulutus Baltiassa, viestiliikennetiedustelu tai kaukopartiotoiminta naapurimaassa. Kun maailma muuttui kylmän sodan aikana, haluttiin Suomeenkin salaisempi sotilastiedusteluysikkö. Se oli hajotettu eri joukko-osastoihin ja siitä tiesi vain ylin valtakunnan ja armeijan johto. Yksikkö otti tehtävänsä suoraan ja ainoastaan näiltä tahoilta.

Yksikön ensimmäinen komentaja oli aatelismies ja hänen kutsumanimikseen tuli Paroni. Vaikka komentaja vaihtui, nimitys jäi. Nykyinen Paroni oli jo neljäs. Hänen arvonsa oli virallisesti eversti, mutta sitä tuskin kukaan enää muisti. Tuo hieman nuhjuiselta professorilta näyttävä mies majaili oman pienen avainjoukkonsa kanssa Tampereella, kaivautuneena syvälle puolustusvoimien logistiikkalaitoksen syövereihin. Hän liikkui puolustusvoimien sisällä kuin kotonaan, mutta kukaan ei juuri koskaan muistanut nähneensä tätä arkipäiväisen oloista miestä. Hän ei käyttänyt virkapukua juuri koskaan. Silti hänen puhelimessaan oli satoja numeroita eri puolille valtakuntaa ja maailmaa, joita ei ollut monellakaan muulla. Kaikki, jotka häntä tarvitsivat, soittivat hänelle, kun mikään muu ei enää auttanut. Paroni ja hänen miehensä saivat asioita tapahtumaan. Pääesikunnan päällikkö kenraali Miettinen katkaisi hiljaisuuden: ”Kiitos hyvästä työstä ja tiiviistä esityksestä.”

Kapteeni nyökkäsi jäykästi ja sanoi vaimeasti: ”Kiitos, herra kenraali.”

”Mies on siis ollut teillä kiinniotettuna ja kertonut kuulusteluissa kuitanneensa rahtikirjat tietoisesti tarkistamatta tavaroita. Antoiko hän tähän mitään syytä?” kysyi kenraali.

”Asetimme siis seuraavaan lähetykseen kiristetyn valvonnan ja sama toistui. Mies luovutti ja vastaanotti ampumatarvikkeet eli a-tarvikkeet tarkistamatta niitä. Tämän hän myönsi. Oman vakuutuksensa mukaan hän ei saanut asiasta mitään rahallista korvausta eikä itse koskenutkaan tarvikkeisiin. Hän oli vain katsonut läpi sormiensa lähetyksen kirjauksia. Häntä oli puhelimitse käsketty tekemään niin ja merkitsemään liidulla tietyt laatikot lähetyksessä”, kapteeni vastasi.

”Minkä motiivin mies kertoi teille?” kysyi operatiivisen osaston päällikkö prikaatikenraali Sundberg.

”Miehen kertomuksen mukaan hänen vaimonsa ja lapsensa matkustivat kaksi kuukautta sitten pääsiäiseksi anopin luokse Pietariin, josta vaimo oli kotoisin. Perhe ei palannut sovittuna aikana, vaan hänelle oli tullut soitto tuntemattomasta numerosta vaatien häntä tottelemaan, tai vaimo vastaisi seurauksista. Mies oli yrittänyt toistuvasti tavoittaa vaimoan, mutta ei ollut onnistunut. Seuraavalla viikolla hänelle oli annettu selkeät ohjeet, miten hänen piti toimia. Soittajalla oli ollut kuulemma tarkat tiedot lähetyksistä ja toimintatavasta.”

”Ja mies oli totellut puhumatta asiasta kenellekään?” kysyi kenraali.

”Ei ollut kuulemma uskaltanut, ja kun kyseessä ei ollut sen suurempi asia kuin hävitettävien tarvikkeiden väärät kuittaukset, hän oli tehnyt työtä käskettyä”, vastasi kapteeni.

”Kuinka kauan tätä on jatkunut?” kysyi prikaatikenraali Sundberg.

”Miehen kertoman mukaan lähetyksiä, joihin hän on puuttunut, on ollut kaiken kaikkiaan seitsemän.”

”Missä mies nyt on?” kysyi kenraali.

”Tiedusteluosaston ohjeiden mukaan mies vapautettiin kuulustelujen jälkeen ja on edelleen tehtävissään.”

”Onko tavarat toimittaneesta kuljetusyhtiöstä mitään lisää kerrottavaa?”

”Saamieni ohjeiden mukaisesti kaikki materiaali yhtiöstä on toimitettu tiedusteluosastolle. Minulla ei ole siihen lisättävää.”

”Jatko näyttäisi siis olevan tiedustelun hommia”, summasi kenraali ja kääntyi katsomaan prikaatikenraali Sundbergia. ”Kuulemme siis sinulta kohta lisää asiasta, Kasper.”

Kasper Sundberg oli ammattisotilas sanan kaikissa merkityksissä. Hänen ainoa sotilaan muotista poikkeava piirteensä oli, että hänen vaimonsa oli hänen esimiehensä. Kasper oli tehtävässään operatiivisen osaston päällikkönä suoraan vastuussa vaimolleen, joka oli istuvan hallituksen puolustusministeri Annica Sundberg. Tilanne oli ollut sama jo useita vuosia. Molemmat olivat arvostettuja ammattilaisia tehtävässään, eikä tilanne ollut ongelma kummallekaan aviopuolisolle eikä yhdellekään sotilas- tai valtiojohdon jäsenelle.

Kenraali kääntyi vielä kapteeniin päin ja sanoi: ”Todella erinomaista työtä, kapteeni. Mitä itse arvioitte, mistä tässä on kysymys?”

Kapteeni haki katseellaan esimiestään, joka nyökkäsi tuskin havaittavasti. ”Herra kenraali, uskoisin kyseessä olevan jonkin tyyppinen kiristys, jolla testataan organisaatiomme kykyä toimia ja etsitään sen heikot kohdat. Näin siis, jos takana on jokin valtiollinen toimija. Sellaisella porukalla kun ei ole mitään syytä varastaa vanhoja ja vaarallisia ammuksia. Jos kyseessä on jokin rikollisjärjestö, uskon että tässä on vasta vyyhdin alku ja jatkossa he pyrkivät pääsemään tätä kautta käsiksi tehokkaampiin tarvikkeisiin. Mitään näyttöä kummastakaan ei tässä vaiheessa ole.”

Kenraali Miettinen kiitti kapteenia vielä uudestaan ja viittasi tätä poistumaan. Kapteeni käveli ulos neuvotteluhuoneesta tietämättä, pitikö

olla iloinen hoidettuaan onnistuneesti uransa tärkeimmän tehtävän, vai peloissaan joutuessaan kohtaamaan perheensä kolme viikkoa lomalta myöhästyneenä.

Oven sulkeuduttua keskustelun sävy neuvotteluhuoneessa muuttui. ”Kasper ja Paroni, mitä teillä on lisättävää?” kysyi Miettinen painokkaasti. Äänestä oli hävinnyt kaikki äskeinen leppoisuus.

Kasper aloitti selontekonsa. ”Tutkimme asevarikon miehen taustat ja hänellä tosiaan on venäläissyntyinen vaimo, joka on tällä hetkellä edelleen jossain Venäjällä. Puhelin ei vastaa ja tämän Pietarin kotia tarkkaillut miehemme raportoi naisen palanneen naapurien mukaan Suomeen jo kuukausia sitten. Perheen täsmällisestä olinpaikasta meillä ei ole tietoa, emmekä siihen varsinaisesti ole panostaneetkaan. Kuljetusyhtiössä kuulumme täsmälleen samanlaisen tarinan. Eräs esimiehistä kertoi Venäjälle kadonneesta omaisesta, tyttärestä tällä kertaa, ja käskystä toimia kuljetusten kanssa tietyllä tavalla. Heidän osaltaan se tarkoitti kohtaamista miesryhmän kanssa tyhjällä metsätiellä. Kuljettaja istui autossa, kun ryhmä poisti kuormasta osan tavaroista. Heistä ei irronnut mitään enempää. Heidänkin annettiin jatkaa vapaalla, jotta saimme asennettua valvonnan paikalleen seuraavaa kertaa varten.”

”Ja mitä valvonnassa selvisi?” kysyi Miettinen.

”Asensimme merkittyihin a-tarvikkeisiin seurantalaitteita ja olemme nyt jäljittäneet niiden kulkua. Dataa on tullut paljon eikä se ole mitenkään miellyttävää. Tavarat vietiin autosta ensin turvataloon. On huomioitavaa, että tuo talo on tarkkailulistallamme venäläisten ostamien kiinteistöjen osalta. Tavarat eivät kuitenkaan menneet sinne suoraan, vaan ne toimitettiin erääseen läheiseen taloon, josta ne todennäköisesti kuljetettiin maan alla turvataloon. Tuo ensimmäinen kiinteistö kuuluu

suomalaiselle tunnetulle ksenofiilille - omaa maatansa vihaavalle henkilölle. Mies on teille kaikille varmaankin tuttu iltapäivälehtien jutuista, Jorma Mäkinen. Hän toimii aktiivisesti Venäjän puhetorvena. Venäläiset käyttävät tästä miehestä nimeä *педагог (opettaja)*. Aikaisemmin mies on ollut vain harmiton räksyttäjät, mutta nyt siis ensimmäistä kertaa tehnyt jotain selkeästi laitontakin.”

”Ovatko tavarat edelleen tuolla turvatalossa?” keskeytti Miettinen. ”Ei”, vastasi Kasper. ”Tavarat kuljetettiin Kirkkonummelle, jossa ne lastattiin moottoriveneeseen. Puolustusvoimien Ranger lennokki seurasi venettä ja kuvasi, kuinka tavarat siirrettiin kansainvälisellä vesialueella virolaiseen troolariin. Sen jatkoi matkaansa Saarenmaalle, jossa tavarat lastattiin autoon. Tuo auto ja tavarat ovat tällä hetkellä Ukrainan Odessassa.” Kasper päätti puheensa ja hiljaisuus laskeutui huoneeseen.

”Kuka helveti haluaa varastaa suomalaisia vanhoja a-tarvikkeita ja salakuljettaa ne Ukrainaan? Siinä ei ole mitään järkeä”, tuhahti Miettinen hetken kuluttua.

”Tai sitten siinä on juurikin kaikki järki.” Ensimmäistä kertaa keskusteluun puuttui myös Paroni, joka näytti juuri heränneeltä. Katseet kääntyivät mieheen, joka kurottui pöydällä olevaan termoskannuun ja kaatoi kaikessa rauhassa itselleen kahvia.

Siemaittuaan hetken Paroni jatkoi. ”Mitä muuta tuolla vanhalla roskalla voi tehdä kuin räjäyttää jotain? Räjäyttää niin, että kaikille varmasti on selvää mitä on räjäytetty ja kuka on räjäyttänyt. Kysymys kuuluukin, että kuka, mitä ja miksi he haluavat, että jäljet johtavat tänne kylmään pohjolaan. Homma on hoidettu niin amatöörimaisesti, että jokainen ammattilainen osaa päätellä materiaalin alkuperän ja seurata sen liikumista. Kun olisi erikseen leimattu isolla *Made in Finland* jokaiseen näkyvään paikkaan.”

”Kuka ja missä ovat siis isoimmat kysymykset, koska miksi ja milloin on tiedossa”, täydensi Kasper.

Hän jakoi kaikille tulostetun paperin. *Pääministerin Ukrainan vierailun turvallisuus selvitys. ETYJin pyynnöstä pääministeri ja puolustusministeri matkustavat 27.8. yhdessä ruotsalaisten kollegoidensa kanssa Odessaan keskustelemaan Ukrainan ja Transnistrian rajan lisääntyneestä jännityksestä.*

Miettinen reagoi, ennen kuin kukaan ehti lukea paperia kokonaan: ”Tämä on nyt selvitettävä ja nopeasti. Kasper ja Paroni, kaikki mahdolliset resurssit laitetaan nyt tähän. Minä tiedotan komentajaa ja ministereitä. Tämä ei tunnu ollenkaan hyvältä.”

1. luku

Hotelli Bristol, Odessa, Ukraina - 27.8.2017 klo 06:20

Emilia Kilvellä oli ikävä, oli jo ollut liian pitkään. Sisuksia kaiheartava ja korventava ikävä. Edes jooga ei tuntunut tällä kertaa auttavan kokonaisvaltaisen kammottavassa olossa. Jooga oli sentään pitänyt hänet järjissään raskaiden viikkojen jälkeen hänen palattuaan, elämän muuttaneelta seikkailulta, Syyriasta. Se oli myös auttanut selviämään kaikki pitkät erot hänen aviomiehestään Aminista. Ikävästä, kun Amin oli poissa tuntemattomalla komennuksella tai tehtävällä. Nyt olo ei vain mennyt pois.

Emilia nousi aurinkotervehdyssarjassaan käsiensä varaan ja kaarsi niskaansa ja selkäänsä niin pitkälle ylös ja taakse kuin pystyi. Nuoren naisen vaaleat hiukset olivat kiinnitettynä poninhännälle. Syvän siniset silmät tuijottivat hetken taivaalle. Siirtyessään seuraavaan asentoon hän hengitti syvään ja antoi katseensa vaeltaa hotellin parvekkeelta aukeavaan uskomattoman kauniiseen maisemaan. Odessan Bristol-hotellin ylimmästä kerroksesta hän näki sinisenä aukeavan Mustanmeren, sitä reunustavat valkoiset rakennukset ja niitä ympäröivät vihreät puut. Mereltä leudosti puhaltava tuuli tuntui hyvältä hengittää, eikä näin aikaisin aamulla edes liikenteen melu häirinnyt. Kauniista näkymästä huolimatta nimi kummitteli hänen ajatuksissaan eikä hän saanut siltä rauhaa – *Dila*.

”Huomenta kulta”, kuului pehmeä ääni hotellihuoneen sisältä. Emilia päätti joogasarjansa uloshengitykseen ja oli muutaman sekunnin

aivan hiljaa ennen kuin kääntyi puhujaan päin. ”Huomenta rakas”, hän koetti hymyillä mutta vältteli miehensä ruskeita silmiä.

”Sinulla on taas se ilme”, Amin sanoi ja tuli halaamaan Emiliaa. Emilia painoi poskensa miehensä rintaa vasten, sulki silmänsä ja nyökkäsi. ”Minulla on sitä pientä ihmistä niin ikävä”, Emilia kuiskasi.

Amin rutisti Emiliaa entistä lämpimämmin ja sanoi tämän hiuksiin: ”Minulla myös. Käydään myöhemmin ostamassa kertakäyttöpuhelin ja soitetaan vanhemmilleni WhatsAppilla. Saavat laittaa kameran näyttämään tyttöä meille.”

Emilia irtautui Aminista nyökäten hyväksyvästi, nappasi sängyltä pyyhkeensä ja käveli suihkuun. Hotellissa asumiseen oli jo alkanut tottua ja huoneesta oli tullut jopa kotoisan tuttu. He olivat joutuneet viettämään siellä jo yli kuusi viikkoa. Emilia laittoi veden virtaamaan hiukan kylmempänä kuin tavallisesti ja astui suihkun alle. Kylmä auttoi häntä selkiyttämään ajatuksia ja Emilia ryhtyikin käymään mielessään läpi tapahtumia, jotka olivat saaneet hänet jättämään oman vauvansa appivanhempien hoitoon ja lähtemään Aminin kanssa Ukrainan Odessaan.

Hän oli itse valinnut tämän elämän, valinnut sen helposti ja mielellään, kun Paroni oli sitä hänelle tarjonnut. Entinen sairaanhoitajan työ sai jäädä eikä hän ollut katunut sitä silmänräpäyksen vertaa. Ei ennen kuin Dila oli syntynyt. Tuo ihana pieni tyttö. Mutta kun käsky oli tullut, vauvakaan ei ollut saanut häntä jatkamaan vanhempainlomaa ja luopumaan tästä tehtävästä.

Kun värvätty asevaraston mies oli jäänyt kiinni yllätystarkastuksessa tuhottavien ja poistettavien ammustarvikkeiden ja räjähteiden varastamisesta, ja kun oli selvinnyt kuinka paljon ja minne tavaraa oli toimitettu, nopeasti kokoon rakennettu peitetarina vaati molempia

Puolustusvoimilta varastetaan hävitettäväksi määrättyjä räjähdysaineita. Jäljet johtavat Ukrainaan, jossa Suomen pääministeri ja puolustusministeri osallistuvat kansainväliseen huippukokoukseen.

Salaisen sotilastiedusteluyksikön kulisseyssä pysyttelevä johtaja, jonka harvat tuntevat ja hekin vain nimellä Paroni, määrää parhaat operaattorinsa tutkimaan uhkaavaa tilannetta.

Majuri John Lampinen ja nuori aviopari Emilia ja Amin lähtevät käskystä Ukrainaan peitetehtävälle ja saavat selville Euroopan energianjakelua uhkaavan häikäilemättömän salaliiton. Tilanne kärjistyy vakavaksi ja Suomi tempautuu mukaan laajenevaan kansainväliseen kriisiin, joka pakottaa presidentin määräämään puolustusvoimat iskemään parhailla resursseillaan niin Suomessa kuin hehkuvan kuumassa Jemenissä.

Vailla vaihtoehtoja suomalaiset sotilaat komennetaan tehtävälle, jossa vain lopputuloksella on merkitystä.

John ja osasto suomalaisia erikoisjoukkoja joutuvat jälleen kohtaamaan päättäväisiä vastustajia ja selviytymään vaarallisista vastoinkäymisistä toteuttaessaan saamaansa tehtävää.

Voittajan miekka on itsenäinen jatko-osa Kalliomäen esikoisteokselle *Viattomuuden rajalla*.

9 789528 004127